

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra En Politiker

Citation: Brandes, Edvard: "En Politiker", i Brandes, Edvard: *En Politiker*, P. G. Philipsen, 1889, s. 245. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_04-shoot-idm140632371070560/facsimile.pdf (tilgået 31. juli 2024)

Anvendt udgave: En Politiker

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

altid arbejder og agerer, frisk og stærk og sejt og tung.

Han ligner en Rugmark, som han sidder dér, gulblond i Farven, bred og bølgende: saamange, mange Aks, der snart rejser sig frejdige og frodige, snart bøjer sig for Vind og Vejr, krybende langs Jorden — saamange Aks, at man vilde vente rig Næring af denne vide Flade! Og hvad yder saa de mange Aks, naar Heden har brændt sine og Regnen blødet sine og Rust ædt sine — en bitte Smule Mel, der aldrig forslaar til det Brød, som den store Mark synes at slaa op. Men jordfødte er Aksene, de vokser i dansk Muld, og mangen Mand ser ikke videre end til den hjemlige Rugmarks Grænsen.

— Margrete vil hæve Bordet, men den store Fører beder, at de maa sidde lidt endnu:

»Vi sidder saa godt, lille Frue, tør vi ikke blive et Øjeblik endnu? Saa tænder vi en Cigar — Gerner giver os nok en ægte Havanecer, saa fint som alting her er — og saa damper vi ikke de smukke Gardiner i Dagligstuen fulde af Røg.«

Selv i en saa ringe Ting modstaar han ikke sin Lyst til at dominere. Han forlader ikke Spisestuen førend henved Klokkeren tolv og kun

for at slaa sig ned i Dagligstuen; de andre Gæster gør Mine til at gaa, men han holder paa dem:

»Aa nej, gaa nu ikke! Skal Familien tidligt i Seng, vil Fruen absolut have os paa Dør? — Naa, men naar disse elskværdige Mennesker vil huse os lidt endnu og maaske endda giver os et Glas Seltersvand, saa gaa ikke! Natten er vor egen, og nu sidder vi saa godt. Det er sandeligt saa sjældent, at man faar sig en gemytlig Passiar mellem gode Venner.«

Og alle bliver, grupperede rundt omkring ham, som intet vil undtagen tale og spørge og mærke sin Livskraft. Men alligevel sætter han sig paa en saadan Aften særdeles fast i alles Bevidsthed som Fører. Hans Overlegenhed føles uafledigt, og for Gerner taaler denne storladne, elskværdige, næsten geniale Natur ingen Sammenligning med andre Førere. Han er en Kæmpe, med smaa Fejl og store Egenskaber.

Ogsaa Tage finder ham ganske elskværdig: han er jo en behagelig Mand at være sammen med en Aften, kundskabsrig og klog, dog med en let gennemskuelig Brutalitet og Hensyns-